

tika mohla chlubit před celým světem. Vědec, umělec, redaktor (mimo jiné a především ve Slavii) a organizátor – do r. 1959 vedoucí katedry rusistiky a literární vědy na filosofické fakultě a v letech 1948 až 1950 první děkan divadelní fakulty a prorektor JAMU.

Na pražské universitě měl významné učitele v J. Polívkovi, J. Máchalovi a V. Tillovi, kteří podnítili jeho trvalý zájem o ústní lidovou tvorbu a slovanské literatury. K ústní lidové slovesnosti přistupoval jako komparatista. Prostudoval pověst o bílé paní v literatuře a tradicích a ve své práci habilitační se zaměřil na vampyrické pověsti v oblasti středoevropské. Jako první u nás začlenil lidovou slovesnost do literárního vývoje, a to v hutné syntéze Slovesnost Slovanů z r. 1928. Sám básník a dramatik zabral se do dramatiky jižních Slovanů v knihách Srbochorvatské drama (1924), Slovinské drama (1925) a Bulharské drama (1928). Ty byly předpokladem k Dramatice slovan-ského jihu (1930), kde rozsáhlý materiál zpracoval metodou typologic-ko-srovnávací, jež umožnila poznat strukturu dramatického žánru. Vášnivý polemik obhájil ve spise K metodologii srovnávací slovesnosti slovanské (1936) koncepci pokrokové

literárněvědné slavistiky proti nacistické pseudokoncepci Bittnerově. V dlouhé řadě prací sledoval teoreticky i na suverénně zvládnutém materiálu dialektické vztahy a vlivy dominanty slovansky integrační a národně diferenciační a promýšlel problematiku začlenění mezislovan-ské slovesnosti do literatury obecné a světové.

Profesor Frank Wollman, doktor věd a člen-korespondent ČSAV, se 5. května dožil osmdesátky. Tři dny předtím dokumentoval slavnostní večer v aule filosofické fakulty (na němž jubilantovi byla předána stříbrná medaile naší university), jaké vážnosti se Wollman stále těší u svých žáků a spolupracovníků. Ti se upřímně radují z jeho neumdlévající pracovní aktivity: básník mj. dokončuje dramatickou pentalogii z židovských dějin, učenec mj. vydává knihu Slavismy a antislavismy za jara národů, připravenou k letošnímu pražskému slavistickému sjezdu.

M. Kopecký

ZEMŘELA DOCENTKA KOLÁŘIKOVÁ. Dne 22. dubna tohoto roku zemřela po těžké chorobě docentka psychologie filosofické fakulty naší university Ludmila Kolářiková, rodačka z Drysic u Vyškova (1909). Středoškolská

profesorka klasické filologie a filosofie byla od dob svého studia pou-
tána psychologii; byla asistentkou
Psychologického ústavu Masarykovy
university a v r. 1946 se habilitovala.
Byla první habilitovanou docentkou
Masarykovy university, přednášela
současně na Vysoké škole sociální
v Brně, na pedagogické a filosofické
fakultě v Olomouci, kde budovala
i Psychologický ústav. V letech sta-
linismu byla pro své náboženské
přesvědčení šikanována a pak i per-
sekvována, když po nové habilitaci,
která jí byla položena jako podmín-
ka ustanovení státní docentkou, ne-
jen nebyla potvrzena (rektor Trávní-
ček udělení docentury zamítl), ale
podrobena stálému tlaku prověrek a
hrozeb propuštění. Její zdravotní stav
se postupně zhoršoval tak, že dnem
23. září 1960 odešla do důchodu.
Účinná pomoc některých politicky
vlivných jejích žáků, kteří se snažili
pomoci jí a snížit tenzi z křivdy a
zmařeného života, se projevila tím,
že byla konečně 30. 3. 1967 jmeno-
vána státní docentkou s podmínkou,
že nebude učit. Pro rok 1967/68 pro
ni získala katedra psychologie záslu-
hou doc. Šabaty místo vědecké pra-
covnice – ale to již nenastoupila.
Křehký, hypersenzitivní organismus
podlehl nepřetržitému náporu trau-

matizujících podnětů. Zemřela ve
dnech, kdy se jí dokořán otevřela
brána dosud uzavřených možností
pedagogické a vědecké práce.

Její vědecká činnost byla pozname-
nána touž ironickou tragikou. Obě
habilitační práce zůstaly nevydány
(Aristotelova psychologie ve světle
psychologie moderní a Psychologie
posluchače filosofické fakulty), a tak
jen asi třicet studií z oblasti pedo-
psychologie a psychologie osobnosti
a studie o psychologických problé-
mech v domovech důchodců zůstalo
torzem možností, jež nemohla reali-
zovat v době, jejíž tragickou obětí se
stala.

Byla výbornou učitelkou a zejména
účastnou rádkyní – její vztah k mla-
dým lidem byl plný pochopení a
účinné pomoci, sama křehká, dívčí,
bezbranná. Rehabilitačním aktem
byla jen neobvyklá účast na posmr-
tném rozloučení. Robert Konečný

ZA PROFESOREM KABRDOU, DNE
27. května 1968 zemřel při svém stu-
dijním pobytu v Turecku v Ankaře na
srdeční infarkt prof. PhDr. Josef Ka-
brda ve věku 62 let. Byl teprve dva
roky profesorem filosofické fakulty,
ačkoliv jeho vědecké dílo patřilo již
delší čas k oněm nemnoha hodno-
tám, jimiž československá věda do-